

Stejné ustanovení obsaženo jest i v pravidlech o vybírání těchto dávek nařízením vlády republiky Čsl. ze dne 27. dubna 1922, čís. 143 sb. z. a n. stanovených. Z tohoto znění dotyčných předpisů jasně vychází, že obecní dávky, o které zde jde, nestaví se zákonem ve směru hmotněprávním na roveň daním přímým (v tomto případě přímým daním reálným), nýbrž že jen ohledně jich vymáhání, tedy po stránce formální pro ně platí táž ustanovení jako pro daně přímé. Správnost tohoto názoru podporována jest ustanovením Šu 62 zákona ze dne 28. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n., kde zákonodárce toto hmotněprávní zákonné přednostní právo dávce z majetku výslovně přiznal. Z toho sluší usouditi, že zákonodárce, kdyby byl skutečně chtěl obecním dávkám v zákoně ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n. v Šu 38 uvedeným, o něž tuto jde, hmotněprávní přednostní právo jako daním přímým přiznati, výslovně by tak byl učinil a nebyl by se omezil jen na to, že jen ohledně řízení exekučního tyto dávky daním přímým na roveň postavil. Poukaz stěžovatelky na předpis Šu 42 (5) zák. ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n. nemůže na tomto stavu věci ničeho změnit, neboť obecní přírážky jsou něčím jiným než obecní dávky, o které zde jde, a svrchu uvedený § 42 výslovně uvádí, že o vymáhání a promlčení obecních přírážek platí stejné předpisy jako pro státní daň, k níž přírážka se vybírá. Okolnost, že obecními přírážkami zrovna tak jako obecními dávkami mají býti opatřeny obcím prostředky k plnění jejich veřejnoprávních účelů, nemá a nemůže míti za následek, aby hmotněprávně co do zákonného přednostního pořadí Šu 216 čís. 2 ex. ř. obecní dávky obecním přírážkám na roveň byly postaveny, když to v zákoně o obecních dávkách výslovně uvedeno není.

Čís. 4229.

Propachtovatel živnosti hostinské a výčepní jest práv pachtýři z náhrady škody, již pachtýř utrpěl tím, že mu byl znemožněn další výkon živnosti odhlášením jeho propachtovatelem u politického úřadu, jež se stalo vzhledem k výpovědi, napotom soudně neschválené.

(Rozh. ze dne 8. října 1924, Rv I 713/24.)

Žalobce uzavřel se žalovaným jako vlastníkem hostince č. p. 834 v K. v listopadu 1921 na neurčitou dobu smlouvu pachtovní k cíli provozování živnosti hostinské a výčepní v místnostech zmíněného hostince, načež byl žalobce okresní politickou správou jako pachtýř hostinské živnosti schválen. Dopisem ze dne 30. března 1923 vypověděl žalovaný bez svolení soudu žalobci na $\frac{1}{4}$ roku místnosti najaté k provozování živnosti hostinské a výčepní, a oznámil hned druhého dne podáním ze dne 1. dubna 1923 okresní politické správě, že žalobci pachtovní poměr vypověděl, a že živnost hostinskou zase sám převezme a dále povede. Toto oznámení bylo politickou správou na vědomí vzato, o tom byly obě strany vyrozuměny a žalobcova stížnost u politických úřadů byla odmítnuta. Žádosti žalovaného, podané u okresního soudu v K. o svolení k výpovědi žalobce z místností najatých k provozování

živnosti hostinské, nebylo právoplatným usnesením zmíněného soudu ze dne 26. července 1923 vyhověno. Ježto žalobci bylo odhlášením u politické správy nadále znemožněno vykonávati pacht hostinské živnosti, žaloval o náhradu škody. Žalobní nárok byl uznán důvodem po právu soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Oba nižší soudy vyvodily správně ze zjištěných skutečností, že žalovaný, odňav žalobci možnost, aby v hostinci č. p. 834 v K. dále živnost hostinskou a výčepní provozoval, porušil smlouvu pachtovní, že následkem toho ručí za majetkovou škodu, kterou žalobce tímto porušením smlouvy utrpěl, a že jest tudíž žalobcův nárok na náhradu škody důvodem po právu. Žalovaný tvrdí, že neměl úmyslu, porušiti smlouvu, a že se pokládal za oprávněna, kdykoliv odvolati zřízení žalobce za pachtýře živnosti hostinské, protože mu v tom smyslu bylo dáno poučení úředníkem okresní politické správy. Žalovaný uplatňuje dovolací důvod neúplnosti odvolacího řízení, protože důkazy v tom směru nabídnuté nebyly provedeny. Nelze sice souhlasiti s odvolacím soudem, že žalovaný jest již proto povinen k náhradě škody, že jednal proti smlouvě, takže není třeba jiného zavinění, neboť závazek k náhradě škody z porušení smluvní povinnosti předpokládá zavinění právě tak, jako závazek k náhradě škody z nedovoleného činu, jak vyplývá z §§ 1295 a 1297 obč. zák.; rozdíl jest jen v tom, že žalovaný musí podle Šu 1298 obč. zák. sám dokázati, že mu bez jeho viny bylo zabráněno smluvní povinnost plniti. O takový důkaz se dovolatel ani nepokusil, naopak lze ze zjištěných skutečností souditi, že žalovaný obmyslně pracoval na odstranění svého pachtýře. Neboť odvolal u okresní správy politické zřízení žalobce za pachtýře s odůvodněním, že pachtovní poměr vypověděl, ačkoliv musil věděti, že taková výpověď bez svolení soudu jest podle Šu 4 a 7 tehdy platného zákona o ochraně nájemníků ze dne 27. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n. vůbec bezúčinná, a ačkoliv musil věděti, že oznámením u živnostenského úřadu znemožní pachtýři další provozování živnosti hostinské, které bylo předmětem smlouvy, jež zůstala v platnosti. Dále jest z usnesení okresního soudu v K. ze dne 26. července 1923 viděti, že žalovaný odůvodnil žádost o svolení k výpovědi tím, že pachtýři bylo provozování živnosti hostinské a výčepní právoplatně zastaveno. Tedy na jedné straně žalovaný nejprve sám nepřipustnou výpověď dal, pak na jejím základě zřízení pachtýře u politického úřadu odvolal a na druhé straně odvolání toho pak za důvod pro soudní svolení k výpovědi použití chtěl. Ta okolnost, že žalovaný byl snad podle živnostenského řádu oprávněn kdykoliv zřízení pachtýře odvolati, nepropůjčila mu práva, by smlouvu se žalobcem porušil a žalobci ujednané provozování živnosti hostinské a výčepní znemožnil. Právem tedy odvolací soud pokládal provádění důkazů o shora uvedeném tvrzení za zbytečné.